

Povídání o laminátových podlahách a jejich pokládce

Asociace evropských výrobců laminátových podlah ve spolupráci s výzkumnými a zkušebními institucemi věnuje hodně pozornosti tomu, aby se informace o tomto typu podlah dostaly k odborným firmám i zákazníkům.

*Mimo jiné vydává řadu informačních příruček. Připravili jsme výběr jedné z nich, **Installation of Laminate Flooring**, který čtenáře seznamuje s podstatou laminátových podlah, požadavky a postupy při pokládce.*

Vrchní vrstvu laminátových podlah tvoří jedna nebo více tenkých vrstev vláknitého materiálu, obvykle papíru, impregnovaného pryskyřicemi (nejčastěji melaminem).

Jednu vrstvu mají tzv. přímé lamináty (DPL)

Více vrstev vysokotlaké lamináty (HPL) a kontinuálně lisované lamináty (CPL). Slisované vrstvy jsou spojeny s nosnou deskou z materiálu na bázi dřeva - HDF, MDF desky. V případě DPL je vrstva impregnovaného papíru přímo lisována na podklad. Na spodní straně bývá stabilizační vrstva z laminátu, impregnovaného papíru, dýhy, a stále častěji i integrovaná protihluková podložka. Vzhledem k tomu, že základní surovinou je dřevo s jeho schopností přijímat a vydávat vlhkost a měnit tak objem, i u laminátových podlah se projevují objemové změny související se změnami relativní vlhkosti a teploty v místnosti. Extrémní výkyvy těchto hodnot vedou k velkým objemovým změnám a k zborcení podlahy.

Obsah vlhkosti v nosných deskách se může velmi lišit nejen v důsledku klimatických podmínek, ale také podle typu dřeviny použité k výrobě MDF nebo HDF desek, velikosti a rozptylu dřevěných vláken, hustotě, průřezu, vlastnostem pojiva. Pro odolnost laminátové podlahy je podstatná povrchová vrstva. Podle jejího typu se rozlišují lamináty určené pro různé zatížení, od lehkého domácího až po těžké zatížení ve frekventovaných objektech. Při výběru vhodného typu podlahy je proto nutné vzít v úvahu charakter daného prostoru.

Výrobci také nedoporučují instalaci laminátových podlah tam, kde se předpokládá vysoká vlhkost, např. v koupelnách, umývárkách. Ani při údržbě se na lamináty nemá dostávat příliš vody. Před pokládkou se lamináty skladují v horizontální poloze ve vytápěném prostoru, při teplotě minimálně 18 °C a maximální relativní vlhkosti 75 %. Při přepravě by neměly být vystaveny povětrnosti.

Podklad

Obecně řečeno, každý podklad vhodný pro pokládku podlahových krytin je vhodný i pro lamináty: stěrky (i s podlahovým topením), podklady z deskových materiálů, dřeva, dlaždic apod. Musí však splňovat některé podmínky. Pokud jde o rovinnost, platí u nás požadavky ČSN 744505, Podlahy - společná ustanovení. Maximální výškový rozdíl podkladu by měl být 2 mm na dvou metrech.

Podklad musí být pevný, všechna poškození, i vlasové trhliny je třeba opravit. U minerálních pokladů (betony, anhydritové stěrky apod.) je důležitá vyzrálost, nesmějí překračovat povolené hodnoty vlhkosti. K ochraně laminátových podlah před vlhkostí se na podklad z minerálních látek (včetně dlažeb) pokládá parozábrana, nejčastěji polyetylenová fólie. U podkladů ze dřeva nebo z desek na bázi dřeva se musí zajistit ventilace, nelze na ně hermeticky instalovat další vrstvy a klást neprodyšné fólie. Fólie nejsou nutné ani na podkladu s linoleem nebo PVC.

Laminátové podlahy jsou vhodné na podlahové topení, pokud je výrobce takto označí.

Před instalací se vyžaduje dokumentace o teplotních křivkách při náběhu a chladnutí topení a maximálních dosahovaných teplotách. Teplota povrchu před, během a tři dny po instalaci laminátové podlahy má být udržována přibližně na 18 stupních celsia. Po třech dnech se pomalu zvyšujna požadovanou hodnotu, nesmí však přesáhnout 28 stupňů celsia

Před pokládkou

Obecně vyžadují laminátové podlahy tyto klimatické podmínky v místnosti: teplotu povrchu min. 15 stupňů celsia, teplotu vzduchu min. 18 stupňů celsia relativní vlhkost max. 75%. Nebezpečí hrozí v novostavbách, které se staví stále rychleji a využívá se mnoho stavebních materiálů s vysokým obsahem vody, zvyšujících relativní vlhkost. Vysokou relativní vlhkost signalizuje kondenzování vody na stěnách a dveřích, zamžení okenních skel apod. V tomto prostředí nelze pokládat laminátové podlahy, musí se vysoušet topením a větráním. Před pokládkou výrobci doporučují ponechat lamely laminátových podlah v originálním balení alespoň 48 hodin v místnosti, kde budou instalovány, ve vzdálenosti nejméně 0,5 m od zdi.

Instalace

Plochu místnosti je třeba změřit, ověřit pravouhlost v rozích a rozvrhnou kladení lamel. Poslední řada lamel by neměla být užší než 5 cm. Délka nejkratší lamely přiléhající ke zdi kolmo na postup pokládky má být alespoň 20 cm. Při křivém půdorysu se předem stanoví, na které straně místnosti se lamely budou seřezávat. U stěn, dveřních rámu a dalších vertikálních konstrukcí se ponechávají dilatační spáry: v místnostech s nízkou relativní vlhkostí (30 - 50 %) více než 3 - 5 mm, místnostech s vysokou relativní vlhkostí (50 - 90 %) více než 5 - 8 mm. Hotová podlaha nesmí nikde být v přímém kontaktu s pevnými vertikálními konstrukcemi. Pokud jde o přechody v ploše podlahy, doporučení výrobců se velmi liší, proto je třeba dodržovat návod k pokládce konkrétní podlahy s ohledem na velikost a tvar místnosti. Obvykle se přechody dělají, je-li povrch delší než 12 m ve směru délky lamel, delší než 8 m ve směru postupu pokládky, ve dveřích, při různé výšce podlah. Způsob instalace zakončovacích lišt závisí na jejich typu. Bez ohledu na použitý systém však platí, že ačkoliv lišty leží na podlaze, za žádných okolností se k ní nepřipevňují - ani mechanicky, ani lepidlem. Upevňují se pouze na zeď. Podle Asociace evropských výrobců laminátových podlah se u hotové podlahy připouštějí tyto tolerance: Maximální výškový rozdíl mezi lamelami 0,10 mm, místně až 0,15 mm. Šířkové prohnutí nebo vyboulení lamely 0,25 mm. Spáry mezi lamelami široké nejvýše 0,2 mm.

